

Dišeče vrtnice

Vrtnice so rože, ki jih imamo skoraj vsi radi. So lepe, dišeče in različnih barv. Marsikdo jih ima na svojem vrtu. Prav tako pa jih radi tudi dobimo v dar in postavimo v vazo sredi doma. Današnje vrtnice so hibridi, ki so nastali iz divje vrste »Rosa canina« ali kakšne druge samozasejane vrtnice. Divja vrtnica cveti redkeje kot njen hibrid, ima drugačen cvet in veliko več trnov po stebelu. S križanjem samozasejanih vrtnic so skozi stoletja nastajale nove sorte vrtnic. Večina modernih vrtnic ima svetleče liste in celo poletje ter jesen neprestano čudovito cveti.

Čajevke ali »tea« hibridi - razvile so se sredi 19. stoletja kot prve moderne vrtnice in danes so najbolj razširjene. Zrastejo 60 do 100 cm, imajo pokončno cvetno kupolo in velik posamezni cvet na dolgih poganjkih ali v manjših skupinah, so zelo dišeče in večkrat

cvetijo. Kadar občudujemo vrtnice, navadno ne pomislimo na trnje, ki ga vrtnice seveda imajo. Več trnov imajo, težje jih je prijeti v roko. Med pripravami na praznik sv. Terezije sem presenečeno ugotavljal, kako se z vrtnic s posebnimi prijemalkami odstrani trnje, da jih je lažje prijeti v roko. Letos bomo praznik svete Terezije spet obhajali brez omejitev. Praznik bo lep in dišeč ter brez trnjev, tako da se ga bomo lahko udeležili in slovesno praznovali. Sveta Terezija je pred smrtjo obljubila, da bo po smrti trosila vrtnice iz nebes. Letos nam jih je natresla zvrhano mero. Nebeške vrtnice nimajo trnja, zato bodimo hvaležni za vse milosti, ki jih naša župnijska zavetnica pri Bogu izprosi za nas.

župnik Grega



IN MEMORIAM

PETER BOGATAJ

Gospod Peter Bogataj je bil naš, kodeljevski duhovnik, več kot 20 let. Pravzaprav je bila njegova vloga mnogokrat precej tiha, morda preveč odmaknjena, saj je bila zaznamovana z neštevilnimi urami v spovednici.

Ampak njegova dnevna in tedenska aktivnost pa je puščala in pustila spoštljiv pečat. Njegova nedeljska bogoslužja so bila vedno popestrena z njegovim petjem, pa čeprav je bila to pogosto nedeljska večerna maša. Mašne pesmi je začental in nadaljeval tudi z drugo kitico, pa naj je imel pomoč iz klopi ali ne.

Tudi pridige g. Bogataja so bile tehtne in poglobljene in župljani smo bili veseli, kadar smo bili pri »njegovi« maši in pridigi. Ni bila ne predolga, ne prekratka in iz pridige smo znali izluščiti bistvo.

Čeprav smo Kodeljevčani mestni župljani in kot taki po mnenju, ki ga je g. Bogataj nekoč izrekel, težje dostopni za duhovno življenje, smo



ga imeli radi mi in g. Bogataj tudi nas. Vzel si je čas za nas in nam rad naklonil tehtno besedo.

Sedaj se moramo žal posloviti za zmeraj in medsebojni pogovori so prenehali. Duhovniško poslanstvo g. Bogataja pa je pustilo pečat, ki ne mine. Ne mine nikoli.

Lojze Zadavec

IN MEMORIAM

PETER BOGATAJ

Gospod Peter Bogataj je v našo Župnijo Svete Terezije Deteta Jezusa prišel leta 2000. Služboval je v različnih krajih, kar je zelo lepo in zanimivo zapisal ob svoji 80- letnici in zlati maši v Vrtnicah leta 2015.

Imam ga v spominu kot izjemnega pridigarja, krasnega pevca in razumevajočega spovednika.

Pri mašah je bil pronicljiv in kritičen do političnega dogajanja in vedno je zadel žebljico na glavico in opozoril, kako se ubraniti pred zavajajočimi mediji o družbeni stvarnosti.

Svoje pridige je večkrat obarval s polpreteklo zgodovino, ki je bila za naš narod izjemno tragična.

Kot spovednik je znal poslušati, spodbujati zaupanje v Boga in svetovati, tako da si se po sveti spovedi počutil osvobojenega vseh svojih težav.

Imam štiri otroke, ki so bili v tistem obdobju stari od 20,18,13 in 11 let. Tri leta so sodelovali pri oblikovanju nedeljskih večernih maš. Ignac - Nace je igral na orgle, Erazem na flavto in Janez na violino. To je bilo obdobje, ko je birma že mimo in se mladi sprašujejo o smislu bivanja in kako prav živeti.

Gospod Peter Bogataj je bil njihov

duhovni oče in je vedel, kako prisluhniti mladim ljudem, posebno z Ignacem sta si bila zelo blizu. Čeprav pa kljub obiskovanju svetih maš v življenju otrok ni šlo vse gladko - žal.

Gospod Peter Bogataj je bil vedno pripravljen svetovati. Njegova misel je bila, da če si še tako prizadevamo, pridejo preizkušnje, ki jih z Božjo pomočjo premagujemo.

Nace je potem sodeloval nekaj let pri župnijskem pevskem zboru, vključil se je v skupino pri Svetem Jožefu, bil večkrat na srečanju v Stični mladih in sodeloval v skupini Emanuel.

Vsi štirje otroci so diplomirali, za kar se lahko z globoko hvaležnostjo zahvalim naši Župniji Sv. Tereziji Deteta Jezusa in požrtvovalnosti gospoda Petra Bogataja, ki jih je podpiral v molitvi in znal prisluhniti težavam, ki jih imajo mladi v tem odraščajočem obdobju.

Bog mu daj nebesa in večna luč naj mu sveti!

Zanj res lahko rečemo: »Po njih delih jih boste spoznali!«

Jasna Lesar

NAŠ GOSPOD BOGATAJ

Z gospodom Bogatajem sem se intenzivneje srečal v višjih razredih osnovne šole. Takrat smo začeli z nekaj prijatelji vsakodnevno zahajati k maši. Nekoga so držale ministrantske točke, drugega nogomet pred in po maši, tretjega dekliška družba, ali pa preprosta večerna navada, a vsak izmed nas je imel možnost rasti tudi v doživetju maše. In tu so se naše poti z gospodom Bogatajem prekrizale. Kmalu smo odkrili, da je gospod pravo nasprotje zadržanosti in resnosti, kot je bil občutek na daleč. Vsak dan se je razveselil našega prihoda in bil vselej razpoložen za dobro šalo, na primer klasika v nedeljo, ko smo pretresli denar iz puščice in se spogledali: »Tako, zdaj pa v Krpana!« S skrbnostjo se je zanimal za nas, naša zanimanja in dejavnost. Skozi leta so nas povezale posebne vezi, bili smo njegovi 'zlati fantje', kot nas je imenoval in pri čemer ni mogel vedno prikriti tlečega upanja, da se bo morda kdaj 'bralo kakšno pismo' (kot je rekel) - s prošnjo za sprejem v red, se razume. A čutili smo, da ta tiha želja nikoli ni bila bistvo in še manj pogoj naših odnosov. Lepo je sprejel, ko

smo eden za drugim prišli k maši v paru. Kljub temu se dekletom nikoli ni tako približal. Bil je iz drugih časov in to smo razumeli. A tudi v tem je znal presenetiti. Spomnim se, kako je pogovor v zakristiji nanesel na temo splava in je z vso jasnostjo predstavil, da je otrok človek od združenja ženske in moške spolne celice. V tistem trenutku je pred mano stal popolnoma drug človek, človek, ki je v življenju premaknil mnoge stebre, ki so se zdeli nepremični in svetinje, ki so bile nedotakljive. Kakšno spremembo miselnosti je moral doživeti nekdo, ki je odrasel v času, ko so otroke še prinašale štorcklje, pa ne tako za hec, kot to rečemo danes, ampak popolnoma zares, ker druge razlage pač ni smelo biti, najbrž pa se je morala zdeti pobožnemu semeniščniku celo grešna! Kakšna življenjska odprtost! Vedno sem se spraševal, kako je bilo nekomu, ki je bil goreč za cerkvene ideale pred koncilom, sprejeti vse nove smernice. Na primer njegova ljubljena blagozvočna latinščina - potem pa kar naenkrat popolnoma druga muzika, skoraj babilonsko pregrešna zmešnjava jezikov. Kako bi jaz sprejel, da bi bili ideali za katere živim, čez noč proglašeni za njihovo nasprotje? Velike zgodbe so napisane v življenjih ljudi, ki

so prestopili Rdeče morje ter šli skozi puščavo prejšnjega stoletja. Živeti ob njih in se jim čuditi, to je bil dar. Kajti kljub veliki ljubezni, ki jo je gospod Bogataj gojil do starih časov, ob njem ni bilo čutiti grenke nostalgije, navezanosti in tradicionalizma, ampak čista duhovna svežina, voljna slediti, kamor Gospod pokaže. Ko smo se fantje navdušili nad latinščino (seveda, tudi to fazo smo imeli) in smo ga nagovarjali, da bi skupaj obhajali latinsko mašo, nas je s treznostjo tankočutnega duhovnega realista zavrnil češ, ostanimo pri domačem jeziku, tega dobro razumemo, v tem najlaže doživljamo, ne bi imelo smisla. Če bi take preproste besede izrekel kdo drug, bi imeli takrat gotovo nešteto ugovorov, toda slišati jih iz ust nekoga, ki je latinščino in lepo obredje ljubil iz vsega srca, je seglo v dušo na popolnoma drug, nadrazpravljalni način. Prav ta poteza v njegovi osebnosti je bila tista pristnost, ki je najbolj vlekla: pred vsem je bil pričevalec iskrenega odnosa z Gospodom, vrednosti molitve in njegova vsakodnevna zvestoba je nagovarjala in dajala misliti tudi v letih, ko smo se raztepli vsak po svojih potih in so postala naša srečanja mnogo mnogo redkejša kot v onih najstniških letih.

Priti k maši in pri darovanju zaslišati njegove tihe drsajoče korake na poti iz spovednice, umerjene, predane, zveste, to je dalo tisti občutek, da je nekje nekaj, kar je stalno, kar z nezadržno gotovostjo drsi k izpolnitvi, k vrnitvi v Očetovo hišo ... in on je odšel, njegovi lahni koraki so se počasi ločili od zemlje in se vzpeli tja, kjer je bilo njegovo srce že davno prej. Naj tam počiva v miru in svetlobi.

Urban Marinko

V SPOMIN NA GOSPODA PETRA

Vrnili smo se iz kratkega dopusta in minuto pred začetkom maše, ko smo se usedli v klop sem se zazrla pred oltar. Slika ob oltarju in rdeča sveča pred njo sta kazali, da se je poslovil gospod Peter. Redno smo ga videvali pri mašah, predvsem v vlogi spovednika in delilca posvečenih hostij. Ko se je vračal iz spovednice v zakristijo, je dajal vtis asketskega in strogega možakarja. Marsikdaj je ob prihodu v zakristijo, kjer smo se zbirali starši s »preveč živahnimi«
otroki, na kratko pokomentiral neustrezno dejanje otroka ali nas le ošvrknil s strogim pogledom. Ja, bil je še starega kova, ki je bil strog do sebe in je menil, da je lahko tudi do

drugih, postavil je jasne meje in bil zaradi tega verjetno od marsikoga gledan s precej zadržanosti, milo rečeno.

S svojim širokim črnim plaščem je bil nenavadna pojava, ki je redno prihajala in odhajala iz spovednice. Kot sem izvedela iz njegovega življenjepisa, je bilo prav to njegovo glavno življenjsko poslanstvo, spovedovanje. Nekajkrat sem tudi sama pristopila k njemu v spovednico in moram reči, da se je izkazal kot izredno dober poslušalec in bister sogovornik, ki se je znal kljub svoji drugačni življenjski poti zelo dobro vživeti v najrazličnejše življenjske situacije sogovornice, jedrnato podati svoje mnenje, odpreti poti za razmišljanje in potolažiti.

Dve tako zelo različni osebi v eni. Ravno pred nekaj meseci sem začela razmišljati, da si res želim spoznati, kdo pravzaprav je on. Saj vendar živimo skupaj, zelo blizu, si delimo skupne vrednote, molimo in slavimo istega Boga in tako malo, premalo vemo drug o drugem. Žal do srečanja ni prišlo. Povožil me je čas, nisem našla nekaj skupnih ur, kjer bi spoznali globine drug drugega in se malo bolj spoznali, začutili. Tudi zato pišem ta spomin nanj. V opomin, predvsem sebi, da

bi znala narediti marsikdaj drugače, da bi spremenila prioritete, da bi znala postavila stvari na pravo mesto.

Še po nečem zelo lepem si bom zapomnila gospoda Petra. Po njegovem petju, tako predanem, tako gorečem. Kako lepe so bila Velikonočne vigilije, ki jih je pel, natančno, predano, z veliko pobožnostjo. Če smo ga po obredu na kratko pohvalili, je bil vesel pohvale, ponosen, da je dobro izpeljal obred in da je dal vse od sebe. S svojim glasom je slavil tebe Gospod in obogatil vse nas z izbranim petjem. Naj te slavi in poje sedaj pri Tebi Gospod.

Tadeja Matos Škraba

PETER BOGATAJ, SDB

Gospoda Petra, kot sem ga klical, pred prihodom na Kodeljevo nisem prav dobro poznal. Čeprav sem bil med salezijanci že 15 let, prav veliko priložnosti za srečanja in pogovor nisva imela. Ko sem pred petimi leti (2017) prišel za župnika na Kodeljevo, me je toplo sprejel. Kmalu sem začutil, da je g. Peter prava zakladnica informacij, ki si jih novoimenovani župnik lahko samo želi. Poznal je župnijo in

župljane, zato mi je pogosto svetoval, predvsem pred večjimi prazniki, kako naj ravnam, na kaj moram biti pozoren in na koga v župniji se lahko obrnem. Ker sem se sam prvič znašel v vlogi župnika, so mi bili njegovi nasveti v veliko pomoč. Po letih bi mi lahko bil stari oče oziroma dedek, zato sem nanj vedno gledal s spoštovanjem. Kljub razliki v letih pa sva kdaj pa kdaj skupaj odšla na kakšen krajši izlet. Nekajkrat sva skupaj obiskala kartuzijo v Pleterjah, kjer sva v samostanski trgovini kupila mašno vino in še kakšno zdravilno tekočino za lajšanje zemeljskih tegob. Gospod Peter je preživel mnogo let svojega življenja kot redovnik in duhovnik, zato je bil zame tudi zgled ponižnosti in zvestobe. Vsa njegova leta niso bila lahka in svetla. Kljub temu je ohranjal zvestobo Bogu in življenjskemu poklicu. Bil je cenjen duhovni spremljevalec romarjev, ki so enkrat mesečno romali po slovenskih Božjepotnih središčih in nabirali duhovne drobtinice za težke dneve. Gospod Peter je bil tudi navdušen kolesar in je pridno skrbel za ohranjanje telesne kondicije. Po prevoženih kilometrih ga je presegel le redkokateri sobrat. Skupaj sva se veselila pridobitve električnega kolesa,

ki mu je predvsem v vetrovnem vremenu pomagal kolesariti nazaj proti domu. Prav tako pa mu je električno kolo pomagalo, da je pridno nabiral kilometre tudi v zadnjih mesecih svojega življenja, ko je bilo njegovo telo že malce oslabilo in v njem ni bilo več toliko telesne moči. Kar nekaj moči mu je v zadnjem letu odvzela bolečina v nogi in blažja možganska kap. Kljub vsem tem preizkušnjam je gospod Peter ohranil voljo do življenja in se pogumno začel pripravljati tudi na zdravljenje raka, ki so mu ga odkrili. Gospod Peter nas je presenetil s svojim odhodom, saj smo teden dni pred njegovo smrtjo v skupnosti praznovali tudi njegov rojstni dan in god. Še teden prej pa je pogumno načrtoval vrnitev na električno kolo. Gospod Peter, s svojim odhodom ste v naši župniji pustili duhovno luknjo, ki je ne bomo mogli zapolniti. Pogrešali bomo vaše dežuranje pri Jezusu, vašo prisotnost v spovednici in vaše teološke ter liturgične opazke. Hvala vam za vse. Naj vam bo vsemogočni Bog bogat plačnik za vse dobro, ki ste ga storili v kodeljevski župniji in kodeljevskim faranom.

župnik Grega

NAŠ BOGATAJ RAD TAROK IGRA

Bilo je v ministrantski sobi na oratoriju leta 2009. Vodil sem delavnico namiznih iger - mislim, da je bil ponedeljek, vsekakor pa vem, da smo igrali tarok. Mimo je prišel gospod Bogataj in nas malo sumničavo pogledal. Vsaj meni se je tako zdelo. Mislim, da je pokomentiral nekaj v smislu »hudičevih podobice« in takih reči. Ampak potem, po končani delavnici (ali pa morda naslednji dan - kdo bi lahko za nazaj skupaj spletel nitke spomina?) sva rekla še besedico ali dve. Je rekel, da je tudi on v študentskih letih rad igral tarok - in od takrat dalje, kajti, kdor je enkrat taroker ... To je nevtraliziralo »hudičeve podobice« in ko sem potem z razdalje pogledal na njegov prvi prihod mimo ministrantske sobe, je vse skupaj dobilo bolj dvoumen značaj.

Od takrat naprej sva večkrat kakšno rekla, tako, po drobtinica. Še večkrat pa po tem, ko sem začel redno hoditi k večernim mašam med tednom. Gospod Bogataj, gospe župljanke, tudi gospa Jelka Jakob, Franček in midva z bratom Vidom. Še moja bodoča žena in marsikdo drug, občasno, a to je bila osnovna

postavitev. Lepi časi - veliko jim dolgujem.

Kakor koli, gospod Peter se je s svojim tarokom nekako zapisal kot legenda. Na nek način »človek starih časov«, po drugi strani pa vseeno zanimiv in ne preživet. Tudi pridigal je zanimivo. Tako se je nekega večera na župnijskem smučanju rodila naslednja pesmica, po napevu znane pesmi Janeza Pavla II. Danes je dan, ki ga dal je Gospod. (V oklepajih je še odmev vsake vrstice; brez tega ne morem zapisati, verjetno zato, ker je boleče očitno zanašanje na melodijo, kajti rim praktično ni.)

Naš Bogataj (naš Bogataj)
rad tarok igra (rad tarok igra),
res rad ga igra (res rad ga igra),
veseli se ga (veseli se ga).
Naš Bogataj rad tarok igra,
res rad ga igra, veseli se ga.
Naš Bogataj, (naš Bogataj)
rad tarok zaigra!

Our richman (our richman)
likes to play tarock (likes to play
tarock),
really enjoys (really enjoys)
and is glad in it. (and is glad in it)
Our richman likes to play tarock,

really enjoys and is glad in it.
Our richman (our richman)
loves to play some tarock.

Unser Geldman (unser Geldman)
spielt gern Tarock (speilt gern
Tarock),
sehr zufrieden ist (sehr zufrieden
ist),
es macht ihm viel Spaß (es macht
ihm viel Spaß).

Unser Geldman spielt gern Tarock,
sehr zufrieden ist, und sehr
zufrieden ist.

Unser Geldman (unser Geldman)
spielt gern Tarock.

Avtorji tega globokoumnega besedila smo Andrej Zdravec, moj brat Vid in jaz. Ni da bi se hvalil, ampak je pa vendarle dokument nekega časa, nekega življenja, ki smo ga živeli in po drugi strani nekega življenja, ki nas je oplazilo. Rad se spominjam idej, ki smo jih kot animatorji imeli; kar tako smo nekaj pesnili, igrali tarok pozno v noč, izkoristili župnijsko smučanje za 9 ur smučanja na dan (celodnevna + še večerna smuka). Pri tem, da ni bistvo taroka, da se ves čas samo igra, prav tako kot se več kot polovico časa smučanja

pravzaprav porabi za vožnjo s sedežnico ... Gre za vezivo, okus pa daje družba prijateljev z zanimivimi navdih - kar je gospod Bogataj, četudi sploh ni bil prisoten, vsekakor bil. (Razumi, kdor more!)

Aja, še to. Gospod Peter je tudi rad vrtnaril, v drvarnici je imel veliko cvetličnih lončkov in loncev. Ni bil ravno zadovoljen, ko smo mu jih premikali, ko smo v drvarnico rinili katapult, ki smo ga pripravili za oratorij, pa druge razne reči ... Ampak je bil potrpežljiv z nami. Velikokrat je kaj dvoumnega povedal, da si lahko razbral, da se mu stanje ne zdi ravno idealno, ampak da največja katastrofa pa tudi ni. Z veseljem ga bom ohranil v spominu, upam, da sem se česa pametnega od njega naučil, predvsem pa sem mu hvaležen za vse maše, ki jih je daroval in molitve, ki jih je zmotil - bogve kako bi bilo, če jih ne bi? Na srečo (beri: blagoslov), jih je.

Rok Kastelic

JELKA JAKOB

Ob slovesu od rajne bi se rad v imenu salezijanske skupnosti Kodeljevo gospe Jelki, pa tudi družini Jakob, zahvalil za njeno požrtvovalno delo, ki ga je več kot dvajset let opravljala v naši skupnosti. Na delo ni prihajala samo zato, da opravi neko delo, temveč je to opravljala z veliko ljubeznijo, kar smo vsi čutili. Zato je bila na nek način tudi del naše skupnosti oziroma salezijanske družine. Vrsto let je skrbela za perilo (pranje in likanje), prala je liturgične obleke (albe, štole, mašne plašče ...) ter oltarne prte. Nekatero oltarne prte je tudi sama naredila. Vsako soboto in nedeljo, pa tudi za vse praznike je v salezijanski skupnosti poskrbela za obroke. Bila je zelo učljiva (rada je prebiral različne kuharske knjige), hkrati pa smo se na kuharskem področju veliko naučili od nje in še danes se tega radi spominjamo. Krasila jo je njena dobrota, izvirna ustvarjalnost, predvsem pa zanesljivost. Kar se je dogovorila, to je držalo.

Kot bogoslovec sem ob vikendih hodil na Kodeljevo. Gospe Jelke se spominim kot uglajene gospodinje. Nikoli ne bom pozabil njenih



havajskih rož (sladica), ki smo jih bili deležni predvsem ob večjih praznikih.

Še veliko bi lahko povedal. Morda se premalo zavedamo, koliko dobrega smo prejeli po njenih rokah. Naj bo današnja zahvala hkrati prošnja Vsemogočnemu Bogu, da ji bo za vse njeno delo dober plačnik v nebesih. Vsem sorodnikom izrekamo iskreno sožalje in obljublamo molitveni spomin ob oltarju.

Boštjan Jamnik, ravnatelj salezijanske skupnosti na Kodeljevem

JELKA JAKOB - SODELAVKA KARITAS

Sveča njenega življenja je dogorela. Svetloba velja za čisto moč, ki razprši temo, nahrani življenje in vse osvetli.

Tako je bilo tudi njeno življenje.

Že pred ustanovitvijo Župnijske Karitas je sodelovala v skupini diakonije (dobrodelnost, služenje), kjer je skrbela za ljudi v stiski.

Iz obljube, dane v govoru o poslednji sodbi (Mt 25, 31-46):

“Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali ... Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.”

Njeno celo življenje je bilo posnemanje Jezusa v dejanjih naše ljubezni do bližnjega.

Draga Jelka, hvala ti za zgled - dar služenja.

Naj te Bog sprejme v svoje naročje in ti poplača za vse dobro.

Počivaj v miru.

*članice in člani Župnijske Karitas
Kodeljevo*

IN BILA JE MATI

Nekaj spominov na Jelko Jakob

Vsi, ki smo v otroštvu in v mladosti imeli ob sebi ljubečo, požrtvovalno, razumevajočo mater, potem vse tiste blage osebnosti, ob katerih smo se lepo in dobro počutili, radi imenujemo mati.

Za Jelko Jakob, je ta oznaka nadvse ustrezna in primerna, še posebej če si jo doživel v širokem spektru dogajanja, kakor sem sam imel srečo (in seveda z menoj toliko mladih) preživeti z njo čudovite trenutke, bodisi ob nedeljah v kodeljevski obednici ali na nepozabnih počitniških tednih.

Skupnost na Kodeljevem je bila v tistem času izrazito moško obarvana, torej izrazito črno-bela, barvo in toplino pa so ji dajali mnogi liki tostran zakristijskih vrat, kjer se je v glavnem odvijalo dogajanje v župniji. Težko bi bilo opisati in omeniti vse, zato naj ta zapis na sveže prebudi v nas vsaj nekaj dragih spominov na to plemenito in izjemno osebo.

Ob Jelkini smrti zasije v naših spominih seveda najprej njej blagi, nasmejani, dobrohotni, šaljivo dovtipni, inteligentno bogati, predvsem pa topli materinski značaj. Kadar koli se je kje pojavila, je s seboj prinesla obilje in bogastvo tega svojega posebnega značaja,

pa naj je šlo za preprost klepet zunaj pred cerkvijo, kjer smo modrovali resni odrasli, ali ko se je pojavila med mladimi, katere je takoj osvojila s svojim širokim in plemenitim srcem, v katerem je bilo dovolj prostora za vsakega.

Z mladino se je takrat veliko dogajalo. Mladi in nadobudni študent Janez Krnc, ki je med študijem teologije in etnologije stanoval na Kodeljevem, se je med njimi dobro počutil. Mladina ga je takoj sprejela za svojega, ne samo zaradi njegove domiselne podjetnosti, novih in za mlade lahko sprejemljivih idej, sprejela ga je predvsem zaradi njegove prirojene vedrine ter mladostne izvirnosti svojega dolenskega značaja.

Nepozabni so bili počitniški tedni na Šajdi, na avstrijskem Koroškem, pa na Pohorju ali Koprivniku. Prav tako silvestrovanja v idiličnem gorskem okolju, birmanski vikendi in podobno. Vedno in povsod tod je bila vedno zraven draga in priljubljena gospa Jelka.

Ko smo načrtovali kaj takega, je bilo običajno vprašanje: »Bo šla gospa Jelka zraven?« »Seveda,« sem odgovarjal. »No, potem gremo tudi mi. Ufff ... spet bomo jedli šmoren!« In tako je tudi vedno bilo!

Jelka pa ni samo pekla nepozabnega šmorna, njena kuhinja je takoj postala šola življenja. To ni bila

samo šola dobrega kuhanja! Ob kuhinjskih opravilih se je znala odpreti mladim, jim pripovedovala življenjske modrosti in izkušnje, poslušala vsakega, ga razumela, mu dala besedo poguma in vzpodbude, predvsem pa občutek, da je pri njej pomemben, sprejet in razumljen. Ni bilo težko najti prostovoljcev za delo v kuhinji, nadvse radi so se zadrževali pri njej, z njo klepetali, se smejali in seveda izpovedovali svoje male in velike probleme.

Ko smo po cele tedne ali naporene vikende živeli skupaj, je včasih to postalo tudi naporno, malo dolgočasno, zahtevno, za kakšnega celo zoprno. Težko je bilo mehčati taka razpoloženja in ponovno navduševati tiste, ki so vstali z levo nogo ... Gospa Jelka je to znala najbolje! Njen nasmejan obraz, zanimiva in dovtipna pripomba, zamah z roko ... in klima se je obrnila na lepo in sončno vreme.

Na Šajdi, pri Florjanu, tam ji je bila najlepše. Ob večerih, ko je mladina utrujena odšla v svoje šotore, smo mi trije sedeli pred hišo. Globoka tišina, mir ... Pred nami so v zadnjih žarkih žarela bela ostenja skalnate Košute, Tolsta Košuta je bila že v mraku ... globoko pod nami so se po dremajočih kočah začele prižigati luči, nočna ptica je skoraj neslišno prhnila mimo naših zamišljenih glav ... Pogovor je utihnil, misel se je ustavila, duh pa je plaval po

tej nepopisno lepi gorski idili in se oplajal z njenimi čari ... Sedeli smo, molčali, globoko pa čutili dragoceno bližino drug drugega in neskončno srečo, da smo lahko tukaj, s to mladino, z njihovimi upi in sanjami ...

Ko so se začele prižigati svetle zvezde na toplem poletnem nebu in je pritajen pogovor v bližnjih šotorih že davno potihnil, smo se tudi mi poslovili, v globoki hvaležnosti za vsak trenutek, ki smo ga preživeli skupaj, za to mladino, za njihovo lepo otroštvo in mladost, za njihovo srečno prihodnost, za njihove družine in seveda tudi za nas same.

Gospa Jelka je res uživala, ko je bila skupaj z mladimi. Luč v kuhinji je zadnja ugasnila in se tudi prva prižgala. Ko smo se zjutraj zaspano prebujali, so nas že čakale njene dišeče dobrote, za lepo jutro, za srečen dan in dobro razpoloženje.

Uživala je, ko je lahko šla z nami na pohode. Strme in ozke stezice, posejane z mehko plastjo odpadlih iglic, šumeče krošnje visokih in vitkih smrek, dobrodejna senca, skozi katero je le tu in tam prodril svetel sončni žarek, gorsko cvetje povsod ob poti ... to je bil balzam za vsakega od nas, še posebej zanjo. Opazila je vse, še tako majhne in površnim očem skrite lepote, se jih iskreno razveselila, opozarjala nanje in o njih pripovedovala.

Ob vsem tem smo iz leta v leto

postajali večji prijatelji, globoko povezani s skupnimi spomini in doživetji. To se je še zlasti čutilo, ko smo se po takih podvigih potem v nedeljo srečali v cerkvi in po maši pred cerkvijo. Spet smo tiščali skupaj, klepetali, se smejali in sveži spomini so kar vreli iz nje in iz nas.

Nekaj posebnega so bila njena nedeljska kosila, ki jih je leto za letom z veliko požrtvovalnostjo in nadvse veliko mero ljubezni pripravljala za nas salezijance. Značilno vedrino in sproščenost je prinesla tudi v dokaj ravnodušno »moško« razpoloženje. Na hitro je bilo vse pripravljeno. Ko se je začela maša, je juha že lepo in počasi vrela na štedilniku, v pečici pa so se mesene dobrote začele počasi ogrevati. In če so vrata zakristije slučajno ostala odprta, si pred oltarjem občutil vse, kar se je dogajalo v kuhinji. Nekoč sem jo na smrt prestrašil, ko sem ji trdo rekel: »Gospa Jelka, tega mi ne delajte več!« »Kaj pa takega,« je zaskrbljeno vprašala. »To, da moram s polnimi usti slin pridigati, ko iz kuhinje pridiši vaša pečenka!« Blaženi nasmeh je izrazil vso njeno hvaležnost, da je njeno delo opaženo, dostojno ovrednoteno in cenjeno.

Ob njej so bila ta kosila praznik. Vsaka jed je izžarevala nekaj posebnega. Naj je bilo še tako preprosto, je bilo zelo okusno. To

smo cmokali in navdušeno pritrjevali njeni umetnosti, še zlasti pokojni Roman. Le gospod Habič je bil »naučen«, da redovnik pri jedi ne sme pokazati svojih čustev,

a na obrazu se mu je bralo, kaj mu je všeč in kaj ne. Gospod Vodičar je k tej simfoniji okusov in dišav primešal še kak koktejl in dopolnil mero prazničnega razpoloženja. Ob njenih dobrotah, prepojenih z ljubeznijo, se je tudi skupnost »omehčala«. Sicer nekoliko vzvišeni in nedostopni sobratje so postali prijetni in ljubi sogovorniki, meje so padle, bili smo ena sama ljubeča in hvaležna družina; kako ne, saj je bila mati med nami.

Nikakor pa ne smem pozabiti njene skrbi za naše perilo. Vsak teden se je nabralo veliko te umazanije. In gospa Jelka je to iz tedna v teden, iz leta v leto skrbno spravljala v red. Prala, sušila, potem pa likala. In kako je likala! Rada je pripovedovala, kako jo je njen pokojni mož Štefan, kot ona, krojaški mojster, učil: »Moške hlače morajo biti zlikane tako, da če te pes povoha, si mora porezati gobček!« In tako zlikani smo bili mi vsi!

Ne nazadnje je treba omeniti, v kakšno veselje in ponos ji je bilo to, da je lahko za vsakega salezijanskega novomašnika ali jubilanta skrojila in sešila albo. Težko bi našli kakšnega sobrata, ki ne bi bil deležen tega dragocenega

darila. Njene albe je krasil brezhibni kroj, zlasti pa umetniško izvezeni evharistični simboli in okraski.

Pa naša romanja, bodisi na Višarje bodisi tista, ki jih je vodil nepozabni in nenadkriljivi turistični vodič pri Quovadisu, Matej Trpin. V Lisieux k sveti Tereziki ali v Lurd k lurški Materi Božji! Kako srečna je bila, kako globoko je doživljala vse te svete kraje, globoko, kot je bila globoka njena vera.

In sedaj je utihnil njen smeh, ugasnilo njeno nasmejeno obličje, v naših srcih in dragih spominih pa bo njena podoba hvaležno živela naprej. Dobri Bog, ki jo je poklical v življenje, ji zaupal zahtevno poslanstvo matere, jo krepil na njeni poti, ji nenehno vlival veselje in ljubezen v plemenito srce ...

On naj bo sedaj njeno bogato plačilo.

Vsi mi, ki smo imeli to srečo, da smo bili del njene življenjske zgodbe, pa ji iskreno kličemo:

»Draga Jelka, hvala, hvala ti za vse, s čimer si lepšala in bogatila naše življenje. Pri Bogu in sveti Tereziki še naprej skrbi za kodeljevske otroke in mladino, da bodo našli takšne življenjske sopotnike, kakršnega smo mi imeli v tebi.

Hvala, draga Jelka, še enkrat hvala za vse!«

Mirko Rakovnik

MAŠA TISOČERIH ZVONOV

Spoštovani vsi, ki jo želite spoznati!

Predstavljamo vam MLADINSKO GLASBENO MAŠO. Njen priimek PESEM TISOČERIH ZVONOV je častitljiv, saj izhaja iz stare pravljice. Doma je v Sloveniji, od Ptujja do Kopra in od Cerknega do Brežic - vmes pa tudi na Vrhniki, Brezovici, Preserju, na mnogih koncertih Ljubljane, v Žalcu, Šentjurju in v Studenicah. Po poklicu je verski obred; posebnih ambicij v svoji karieri nima. Rojstni dan ima poleti, na svet pa je prišla v idilični vasi ob Soči.

Nrav ima flegmatično, zmeraj veselo in prav rada sprejme vsakogar. Ne pokorava se okostenelim dvignjenim prstom, ampak sledi svojemu srcu. Nikoli si ne domišlja, da je odkrila že Ameriko, vendar z zaupanjem gleda na prehojeno pot in se veseli prihodnje. Z drugimi mašami se noče kregati, čeprav so jo nekatere tu pa tam zbadale že od rojstva. V svojem kratkem življenju je morala razreševati mnoga težka vprašanja. Velikokrat se je zbirala na različnih krajih, da bi lahko oblikovala svojo podobo. Nепrestano je gledala v srce, da bi našla tisto, kar je bilo v njej najbolj iskrenega. Najtežje je bilo, ko je mirila ude, kadar

so hoteli vsak po svoje. Dobro je vedela, da se vsak po svoje trudi igrati svoje resnično življenje. Življenje - to je bila beseda, ki se jo je maša oprijela. Ali je še sploh kaj, kar bi bilo boljši zaščitni znak? Maša noče, da se jo komponira, gleda, posluša, obiskuje v nedeljo, ampak da se jo mašuje. Pozna sicer nekatere druge maše, ki so obrazci, izpolnjeni s peresi umetnikov, vendar njej to ne ustreza. Pravi, da se najbolje počuti, kadar se poistoveti z življenjem samim - tako da ob večerih obiše vroče glave in kitare.

Če bi jo vprašali, kakšna barva ji je všeč, bi rekla modra - to je barva neba, vode in jeansa.

Na vprašanje o svojih prijateljih bi dejala: nekaj jih je - vsak, ki ni naiven, še nima slabih namenov.

Če pa bi hoteli vedeti, kaj si najbolj želi ... da bi jo pustili živeti. Veselo, seveda!

Emilija Kladnik

(objavljeno v reviji Sončna pesem 1988/1-2)

PESEM TISOČERIH ZVONOV

Na otoku, kaki dve milj od obale, je stal tempelj. V njem je bilo tisoč zvonov: velikih, malih, takih, ki so jih oblikovali najboljši rokodelci na svetu. Kadar je pihal veter ali divjala nevihta, so vsi tempeljski zvonovi doneli ubrano, da je zvenelo kot simfonija, ki je srca poslušalcev zvabljala v pravo zamaknjenost.

Otok pa se je počasi pogrezal v morje in je po nekaj stoletjih popolnoma potonil, z njim pa so se pogreznili tudi tempelj in zvonovi. Staro izročilo je trdilo, da so zvonovi brez prestanka peli še naprej in slišal jih je lahko vsakdo, kdor je pazljivo prisluhnil. Neki mladenič, ki ga je ta zgodba razvnela, je prepotoval tisoč milj, da bi slišal zvonove. Dneve in dneve je presedel na obali nasproti kraju, kjer je nekoč stal tempelj, in poslušal - poslušal z vsem srcem. A zaznaval je samo šum valov, ki so butali ob obalo. Z vso močjo si je prizadeval, da bi izločil glas valov in bi tako mogel slišati zvonove. A vse zaman; zdelo se mu je, da šumenje morja preplavlja vse veselje.

Vztrajal je več tednov. Ko je bil že čisto pobit, je pogosto poslušal vaške modrijane, ki so zavzeto

pripovedovali o legendi tempeljskih zvonov in o tistih, ki so jih slišali in so tako dokazali, da je legenda resnična. In ob njihovih besedah mu je spet zagorelo srce..., a kaj, ko je potem ponovno izgubil pogum, ker mu tedni novih in novih prizadevanj niso prinesli nobenega uspeha.

Naposled se je odločil, da bo opustil brezupni poskus. Morda mu pač ni usojeno, da bi bil eden tistih srečnežev, ki zaslišijo zvonove. Morda pa pripoved le ni resnična ... Vrnil se bo domov in se sprijaznil z neuspehom. Zadnjega dne je še enkrat šel do svojega priljubljenega prostora na obali, da bi se poslovil od morja in neba, vetra in kokosovih palm. Ležal je na pesku, strmel v nebo in poslušal morje. Tega dne se ni upiral njegovemu šumenju. Predal se mu je in spoznal, da je bučanje valov prijetno in pomirjajoče. Kmalu se je tako izgubil v njem, da je komaj še vedel zase, tako globoko tišino je ta glas ustvarjal v njegovem srcu.

In v globini te tišine je zaslišal: zvonjenje komaj slišnega zvona, ki mu je sledil drugi pa tretji in četrti ... in kmalu je glasno donelo vseh tisoč tempeljskih zvonov v veličastni harmoniji in mladeničevo srce se je topilo v veselju in čudenju.

Anthony de Mello: Ptičja pesem

glasbena maša
**PESEM TISOČERIH
ZVONOV**
glasbena maša

PESEM TISOČERIH ZVONOV



MOJA ZGODBA IN POVABILO TEBI

Dragi bralec! S teboj želim podeliti zgodbo. Mojo zgodbo. Začetek te zgodbe, ki še ni končana. Zgodbe, v kateri se bo kmalu začelo novo poglavje. Zgodbo, ki je po svoje unikatna, a vendar morda v njej najdeš tudi (delček) sebe.

Zgodba vsakega človeka se začne ob

rojstvu (no, ob spočetju, pa pustimo sedaj podrobnosti), a sem se odločila, da svojo pripoved začnem drugače. V trenutku, ko sem se počasi začela zavedati, da se vsi dogodki od mojega rojstva dalje, spletajo v to čudovito zgodbo. Tudi ta začetek pripovedi je povezan z rojstvom, vendar ne z mojim. Dogajalo se je namreč na rojstnem kraju sv. Janez Boska - začetnika salezijancev, na Colle don Bosco v bližini Torina v Italiji. Pred petimi leti sem se prvič v dobri družbi drugih mladih podala na romanje v don Boskove kraje. Na kraju, kjer se je don Bosko rodil, lahko vidimo njegovo rojstno hišo, kraj njegovih znamenitih sanj pri devetih letih, čudovito cerkev v dveh nadstropjih, kjer so tudi njegove relikvije. Poleg tega pa na tem kraju stoji tudi cerkva Marije Pomočnice. In prav ogled te cerkvice je začetek moje zgodbe. Salezijanec, ki nas je takrat popeljal po don Boskovih krajih, je povedal, da so to cerkvico zgradili na pobudo in z denarjem salezijancev sodelavcev v zahvalo ob koncu prve svetovne vojne. Kljub temu da sem odraščala v salezijanski župniji, za salezijance sodelavce do svojega 20. leta še nisem slišala. Zato sem povprašala, kdo so to. In odgovor se je glasil: »To so laiki, ki v svetu živijo salezijansko karizmo.« V tistem trenutku sem v sebi pomislila: »O, zanimivo, to pa bi bilo nekaj zame!« vendar tem mislim

takrat, in tudi dobri dve leti po tem, nisem posvečala velike pozornosti.

Po dveh letih pa je nekaj mladih, ki sem jih poznala iz programov salezijanske mladine, izpovedalo svoje sotrudiške obljube. Ko sem se pogovarjala z enim od njih, sem omenila, da so sotrudniki že prvič, ko sem slišala zanje, pritegnili mojo pozornost. Čeprav sem o njih vedela zgolj tisti en stavek. In povabili so me v t. i. formacijo, mesečna srečanja, ki trajajo dve leti, kjer se spoznava salezijansko karizmo in razločuje poklicanost k sotrudištvu. Rekla sem si: »Dobro, se priključim, da stvar bolje spoznam ... potem pa bomo videli, kam bo to pripeljalo.«

Na poti mojega razločevanja je zelo pomembno vlogo odigral stavek, ki sem ga kot edinega na temo sotrudištva slišala na Kodeljevem. Pri nekem pogovoru, ko je tema nanesla na sotrudnike, je nekdo rekel: »Zakaj bi pa sploh moral biti sotrudnik, da živiš salezijansko karizmo kot laik? Eni to počnejo že celo življenje, v župniji, pri delu z mladimi, poučevanju verouka, mnogih aktivnostih, pa niso sotrudniki in jim 'nič ne manjka'.« V tistem trenutku se je v meni porodila misel: »Ampak res - zakaj?« In začela sem iskati odgovore. Prišla sem do dveh zaključkov.

Prvič zato, ker kot sotrudnik daš

obljubo, da boš živel kot »dober kristjan in pošten državljan«, ki se bo kjerkoli pač že, posebej zavzemal za otroke, mlade in tiste na robu družbe, kot bi z don Boskovimi besedami lahko opisali 'naloge' sotrudiškov. V trenutku, ko se ti nekaj 'ne da', misliš, da ne zmoreš, je morda ravno to, da si dal besedo, da si obljubil, tista 'varovalka', ki te spodbudi k temu, da ne obupaš. Kljub temu pa, če se za nekaj zares odločiš in si to želiš početi celo življenje, ne glede na to, kaj se bo okoli tebe dogajalo, je verjetno logično, da to tudi obljubiš.

Drugi razlog, ki pa sem ga spoznala v prid sotrudištvu, pa je pomen skupnosti. Kljub temu da na skupnost sama do pred nekaj leti nisem prav veliko dala, sem v zadnjem času spoznala, kako pomembna je. Verjetno je na to vplival del zgodbe, ki se je zgodila, preden sem sploh slišala za sotrudnike. Odraščala sem na Kodeljevem, v salezijanski župniji, kjer je bilo - hvala Bogu in vsem, ki so za to v praski poskrbeli - vedno dobro poskrbljeno za otroke in mlade. Od kar sem bila prvič dovolj stara pa vse do birmе, sem se udeležila vseh oratorijev, po birmi pa tudi šole za animatorje in bila dve leti animatorka na oratoriju. Vse to mi je zagotovo dalo dobre temelje, ki pa so v času gimnazije kar nekaj časa čakali, da se na njih

začne zidati 'kaj pametnega'. V času gimnazije sem namreč povsem zamenjala okolje in družbo. Iz župnije in animatorske skupine sem se 'preselila' na kajakaški klub in skupino tekmovalcev in trenerjev, ki imajo v večini povsem drugačne vrednote in življenje, kot sem jih poznala prej. Verjamem, da so bili prej omenjeni dobri temelji razlog, da me takšna družba ni zelo nagovorila in 'potegnila'. Tam me je držalo predvsem veselje do kajakaštva. Hitro sem to veselje povezala tudi z mojim veseljem do dela z otroki in začela pomagati pri počitniških varstvih in tečajih kajaka za otroke, ki so vedno potekali v času, ko je bil v župniji oratorij. Po parih letih sem se, tako kot verjamem, da marsikdo že prej - včasih sem tudi slišala kakšno takšno opazko - začela spraševati ali je bila ta menjava okolja dobra. Ali je bilo prav, da sem z otroki 'rajši' delala na klubu, kot bila animatorka na oratoriju. In Tisti, ki vse ve, me je pomiril, da ja. V tistem okolju sem bila edina ali pa ena redkih z izkušnjami oratorija, s šolo za animatorje, ki te opremi z elementi don Boskovega preventivnega sistema. Čeprav nezavedno, sem otrokom na klubskih programih prinesla delček oratorija. Morda sploh na začetku ne toliko z oznanjevanjem evangelija, kot bolj z zgledom, prijateljstvom in ljubeznivostjo. Ugotovila sem,

da tega marsikdo od otrok ni bil deležen nikjer drugje. A po nekaj letih, ko se je obseg mojega (trenerskega) dela z otroki na klubu precej povečal, sem začutila, da mi ob vsem razdajanju, ki ga sicer opravljam z velikim veseljem, nekaj manjka. Razmišljala sem in ugotovila, da je Bog tisti, ki me je poslal in me pošilja v svet. Zato sem mislila, da bo 'dovolj', če se zatečem k Izviru. Tudi začutila sem, da ob Evharistiji in Božji besedi dobim nove spodbude. Vendar tudi to še ni bilo dovolj. In skozi leta, ko sem se tej misli v resnici precej upirala - saj 'človek z Bogom pa že zmore vse', sem spoznala, da si želim neke skupnosti. Kolikor se je to slišalo enostavno, sem hvaležna za sicer grenko spoznanje, ki je sledilo takoj za tem. To je spoznanje, kako zaprte so lahko nekatere skupnosti znotraj Cerkve. Občutki očitkov v smislu: »Zakaj si svoje talente in čas posvečal 'neverni množici izgubljenih ovc', ne pa v programih znotraj Cerkve, ki so ti toliko dali?« Kljub temu, da papež Frančišek pravi, da bi »pastir moral imeti vonj po ovcah«, marsikdaj teh 'smrdečih pastirjev' v Cerkvi ne želimo več. Pa vendar me je ravno to spodbudilo k bolj aktivnemu iskanju skupnosti oseb znotraj Cerkve, ki 'imajo vonj po ovcah'. In v sotrudnikih sem, vsaj do sedaj, takšno skupnost prepoznala. To je sicer skupnost, ki jo sooblikujejo vsi

sotrudniki, in živi toliko, kolikor vsak doprinese. Pa vendar je to skupnost, kjer povsem na človeški ravni, pa tudi duhovno, drug drugemu pomagamo rasti, se spodbujamo in predvsem opremljamo za delo v svetu. Tam, kjer vsak izmed nas pač je. V družini, na delovnem mestu, tudi v župniji ali znotraj salezijanske družine. Zato se mi zdi pomembno in sem hvaležna, da je že don Bosko sam ustanovil salezijance sotrudnike kot skupnost. Poleg tega se marsikdo od animatorjev, tudi v salezijanskih župnijah, sprašuje, kaj po tem, ko zaključim z animatorstvom? Navadno si takrat ustvarijo družine, se zaposlijo ... tudi skupin znotraj Cerkve (razen npr. zakonskih skupin), za povezovanje ali ohranjanje lepih vezi, ki so nastale znotraj animatorske ali mladinske skupine, ni prav veliko. In poslanstvo ter skupnost salezijancev sotrudnikov predstavlja ravno to. Okolje in možnost za mlade odrasle, pa tudi odrasle in starejše, da na teh temeljih iz mladosti, lahko gradimo naprej.

V zgornjih vrsticah si, dragi bralec, lahko vstopil v delčke moje zgodbe. Zgodbe, ki bi lahko bila še bistveno daljša in bolj poglobljena. Pa naj bo za tokrat to dovolj. Če te še karkoli zanima o tej pripovedi ali sotrudništvu, naj te ne bo strah, da me kdaj pocukaš za rokav in kaj vprašaš. Z veseljem bom odgovorila

ali povedala še kaj več. Kljub temu pa imam čisto na koncu zate še eno povabilo. To povabilo je namenjeno vsakemu, ki to bere. Čisto zares! Vabim te, da se mi pridružiš, ko bom začela pisati novo poglavje te zgodbe. To bo v soboto, 19. novembra 2022, ob 9. uri v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku, ko bom imela tudi jaz svoje sotrudniške obljube.

Jana Hočevar

STARI LESENI OLTAR

Našo farno cerkev so gradili s prispevki vernikov. Tako kot so se darovi zbirali tako so tudi gradili. Lepo počasi in po delih, kolikor je bilo pač denarja. Vse, kar je bilo narejeno, so začeli uporabljati takoj, ko je bilo mogoče.

Tako ni bilo od začetka veličastnega glavnega oltarja.

Tam, kjer danes stoji mogočen kamnit glavni oltar, je nekoč stal skromen, vendar lično izdelan lesen oltar. Lesen je bil tudi tabernakelj in »tron« za izpostavljanje najsvetejšega. Nad njim pa je enako kot danes stal kip sv. Terezije Deteta Jezusa.

Oltar je stal na lesenem podestu s štirimi stopnicami. Tako kot pri današnjem oltarju so bile stopnice

od spredaj in z obeh strani. Vse skupaj pa je bilo nekoliko manjše kot danes. Stopnice so bile prekrите s tepihom, tako, da se les ni videl.

Za kipom sv. Terezije je bil profiliran okvir iz ometa. Ta je še danes.

Polje v okvirju je prekrіto z rdečim blagom. To ni bil žamet ali podobna draga tkanina, bil je običajno rdeče blago. Nad Terezikino glavo je bil iz lesa narejen Marijin monogram.

Ta je bil opremljen z drobnimi žarnicami, tako da ga je bilo mogoče osvetliti.

Nad oltarno mizo je bila lesena stena, na vsaki strani razdeljena v štiri pokončna polja. V vsakem polju je bilo šest kvadratnih okvirjev. V vsakem okvirju je bila lesena izrezljana vrtnica. Nekakšen pomanjšan posnetek lesenega kaseternega stropa v cerkvi.

Ob straneh sta visela na dolgih vrveh dva lestenca. Ko so postavili današnji oltar in vso bogato opremo prezbitarija, so lestenca prestavili in danes visita na straneh portala prezbitarija. Verjetno je ta dva lestenca izdelal arhitekt Herman Hus, ki je izdelal tudi prvotne načrte za našo farno cerkev.

Prezbitarij je od cerkve ločila obhajilna (angelska) miza. Dolg klečalnik, prekrit z belim prtom.

Cerkev takrat še ni imela tlaka. Bil je surov beton. V prezbitariju je bil

prekrit z več tepihi. Ti tepihi pa so imeli kar nekaj lukenj. Pogosto smo ministranti prevrnili kadilnico in žareče oglje je naredilo luknjo v tepih. Bili smo enako spretni kot so danes.

Salezijanski zavod na Rakovniku je imel mizarско učno delavnico. Verjetno so leseni oltar na Kodeljevem izdelali prav v tej delavnici.

Janez Hočevar



ČIGAVA JE LJUBLJANA?

Pojdite kdaj na jesenski sprehod s Kodeljevega v center Ljubljane. Sprehodite se ob nabrežju Ljubljanice mimo Novih Poljan, obnovljene Cukrarne in mimo bučeče vodne zapornice. Zavijte na Poljansko cesto, mimo Teološke fakultete in pogled se vam že počasi odpira na našo tržnico, čeprav mestni avtobus nerodno zavija, ker se je spet nekdo čudno nastavil v križišču. Takrat se ozrite na desno. Tam stoji ena hecna zgradba, Peglezen po imenu. Jo vidite? Bojda zgleda kot likalnik. Precenite, ali to drži, potem pa vas korak zanese na trg, kjer se prijateljsko zaklepetate z branjevci in obljubite, da boste naslednjič res prinesli s sabo vrečko in kaj nakupili, saj vendar podpirate slovenske kmete. Danes ste pač samo na sprehodu, tako je. Pogled vam že zatava proti Ljubljanici, kjer se bohotijo arkade s stojnicami in kavarnami. Po navadi greste samo mimo, tokrat pa se sprehodite med stebri in zagledate Pogačarjev trg in ljubljansko stolnico iz čisto druge, nove perspektive. Seveda ste si to pot do srca mesta izbrali tudi zato, ker vas Mesarski most ni nikoli preveč navdušil. Ali pa vsaj ne toliko, kot vas je Tromostovje. No, to pa je most. Zavijete na srednjega, najširšega izmed treh, na nasprotnem bregu pa vas pozdravi

Prešernov spomenik in pročelje frančiškanske cerkve. Pozdravite Marijo (Ave, gratia plena!) in jo mahnete po nabrežju.

Si predstavljate, da nabrežja ne bi bilo? Da ne bi bilo trgovinic in kavarn, kamor bi sedli ter opazovali pročelja starih hiš in ljudi, ki nosijo vsak svojo zgodbo s seboj in pustijo delček nje tudi v najlepšem mestu na svetu? Tako vdihavate jesenski zrak in začne se vam peti Čez šušarski most, kamor vas tudi malce zamika iti. Z mostu se razpre lep pogled na grad. Tja boste šli kdaj drugič, ker je razgled prečudovit. Potem pa se spomnite, da je razgled na vrbe trnovskega pristana morda še lepši, zato ostanete lepo na svojem bregu. Ko prispete skoraj do Zoisove ulice, zavijete na Križevniško ulico, ki je poleg Židovske ulice najbolj fotogenična ulica v Ljubljani. Starodavne Križanke so na vašo pot natrosile nekaj srednjeveških in baročnih vtisov, prepričal pa vas je tudi spomenik na Trgu francoske revolucije in še malce bolj skrit spomenik Simonu Gregorčiču. Zato jo mahnete po Vegovi proti Kongresnemu trgu in parku Zvezda. Za drevesi se skriva znameniti NUK. Če bi hoteli vstopiti v ta hram učenosti, bi se morali res močno nasloniti na vrata in kljuko. Potem bi se znašli v temnem preddverju in po stopnišču bi se povzpeli v svetlejšo

čitalnico. Kakor se tudi naš um razsvetli, ko stopa iz teme neznanja v svetlobo znanja.

Ampak tudi to je zgodba za kdaj drugič. Malce vas že bolijo noge, vendar se odločite za še en ovinek. Na Kongresnem trgu lahko zadihate in se potem odpravite po Slovenski do Name, kjer zavijete na levo. V daljavi že gledate Tivolijevo promenado. Za zaključek tega sentimentalnega sprehoda se podate mimo razsvetljene opere, Narodne galerije in pravoslavne cerkve vse do senc tivolskih dreves. Tam sedete na klopco in se nadihate malce svežega zraka. Potem pa vas spreleti vprašanje: čigava je vendar tale Ljubljana?

Od Ljubljančanov, boste rekli ponosno. Kar je res. Ampak tudi Ljubljančani je ne bi poznali v taki obliki, kakršno jo imamo danes, če ne bi bilo našega znamenitega arhitekta, ki si je zamislil njeno urbano prenavo že po prvi svetovni vojni, trajala pa je tako rekoč vse do njegove smrti. To je bil Jože Plečnik, ki je bil za časa svojega življenja cenjen tako na Dunaju in v Pragi kot v rodni Ljubljani. Na poti, po kateri ste se sprehodili, je deloval njegov umetniški genij in preoblikoval Ljubljano iz mesteca z večstoletnim avstrijskim obličjem v srednjeevropsko slovensko prestolnico. Redko je katero mesto tako močno zaznamoval samo en

arhitekt, toda če se strinjate, da je Ljubljana najlepše mesto na svetu (ali pa vsaj eno od najlepših), veste, komu gre velika zahvala.

Letos mineva 150 let od njegovega rojstva in če vas zanima še kaj več o njegovem delu in življenju, ste lepo vabljeni v Plečnikovo hišo v Trnovem ali /in na ogledčasne razstave Metropol, kraj, vrt v Mestnem muzeju.

Iva Bevc

MENJAVA GENERACIJ

Ljudje odhajajo. Ves čas. Animatorji se poročajo, animatorji odhajajo kar tako. Rada imam te ljudi. Še raje sem jih imela ob sebi. Letos me je to še posebej zadelo, ko na vikendu kar naenkrat ni bilo več treh parov, ki so se v zadnjem času poročili in so bili res osrednji člani naše skupine. Potem pa prileti še novica o novi poroki ... Pa ljudje, ki kar zlepa izginejo, da se lahko samo še sprašuješ, kaj smo mi kot skupina naredili narobe, da smo jih odbili. In tudi v mojem osebnem življenju (= ločeno od župnije) so ljudje začeli odhajati. Stvar je v tem, da sem nekako vedno med mlajšimi, če ne najmlajša, v družbi ljudi. In tako ljudje nadaljujejo svoja življenja drugje, ko jaz na to še nisem pripravljena. Navadno sem si mislila, blagor njim, ki grejo. Oni si grejo

gradit svoja nova življenja, mi pa ostanemo zadaj z luknjo tam, kjer bi morali biti naši dragi prijatelji. Nič več ne bo, kot je bilo, četudi v skupino naravno pridejo novi člani (predvsem npr. animatorsko). In prav boli me zavedanje, da se bomo navadili in odhajajočih nekoč ne bomo več pogrešali, ker se bo skupina pač spremenila, dinamika se bo ponovno vzpostavila, pač drugačna kot je bila prej, zato ne nujno slabša. Tudi dejstvo, da prebolimo lahko boli. Ampak pravim »navadno«. Zakaj sem začela razmišljati malo drugače? Eden izmed mojih prijateljev, na katerega sem se res navezala, je nedavno odšel študirat daleč v tujino za več let. In potem ko me je zadelo, da ga ni več, me je v nekem trenutku spreletela tudi misel: zdaj on sedi sam in sam čaka na letalo. Mi pa smo tukaj kot skupina in ostajamo skupina. V tem sem pomislila, blagor nam, ki smo ostali, saj imamo ob tej preizkušnji vsaj en drugega. A prav ta človek je o lastnem odhodu rekel: »Življenje je ciklično.« Vsak konec je nov začetek, neko novo poglavje. Drugačno, a novo, lahko prinese mnogo dobrega. Ljudje odhajajo, da, a ljudje tudi prihajajo. Tako tudi v našo animatorsko skupino prihajajo novi člani; letos jih je posebej veliko! In prav malo hecen občutek je, ko se spomniš majhnih raketk, ki so zdaj kar tvoji soanimatorji. In zanimivo je opazovati, kako se

dinamika naravno prilagodi, kako kar nekako zdrsiš v drugo vlogo. Mladi so prinesli sveže ideje, svežo energijo, iskrivo zagnanost. Mi, starejši oziroma animatorji v »takih« vlogah, pa skrbimo, da stvari tečejo, so organizirane, sploh pripravljene, imamo izkušnje - ki so v animatorstvu *res* pomembne - in z njimi usmerjamo skupino, hkrati pa vključujemo vse nove poglede. In sprejemam to vlogo z vsem veseljem, čeprav imam občasno občutek, da se staram :D (čeprav sem še vedno v mlajše-sredinskem delu skupine :P). Ob vseh teh stiskah, dilemah, vsesplošnih spremembah in šoli življenja, ob tem ko pogrešam starejše in to kar so mi bili, pa sem spoznala, da je prišel čas, ko sem *jaz* na vrsti, da sem mlajšim to, kar so bili do sedaj starejši meni. Ljudje odhajajo, da, a z veliko hvaležnostjo gledam nazaj na vse, kar sem ob njih izkusila, se od njih naučila in od njih prejela. Tako dobri ljudje so na tem svetu in kako sem hvaležna Bogu, da jih je poslal v moje življenje. Pride pa čas, ko se naše poti ločijo, in takrat jim lahko le še zaželim vse dobro, za njih molim, se jih veselo spominjam in se zanje vedno znova zahvaljujem. Kdaj je občutek grenko sladek, a če imam solze v očeh ali ne, nasmeh imam ob teh mislih vedno na obrazu.

Lara Rozman

MOJA NOVA VLOGA

Velik plus priprav je, da je bilo letos na njih kar 11 pripravnikov, kar je delo močno olajšalo, popestrilo in pohitrilo. Kot animatorka, ki se že dolga leta udeležuje priprav, sem se srečala s pravo malo krizo obstoja mene kot animatorke. Ne le da je bilo toliko pripravnikov, da sem bolj kot ne le še poveljevala in se počutila kot veliki diktator. Čeprav vem, da je to za čimbolj gladek proces priprav nujno potrebno, občutek ni ravno fantastičen. Mogoče mi voditeljstvo vseeno leži na duši bolj kot komu drugemu, vendar je to vseeno neprijetna naloga. Prvi dan priprav sem prišla v dvorano in napisala na tablo seznam stvari, ki jih je potrebno postoriti. Tabla je bila popisana v celoti. Ob pogledu nanjo mi je postalo kar malo tesno pri srcu, saj sem se spomnila na lansko leto, ko je bila udeležba zelo slaba in smo animatorji res garali. No, in ko je bilo konec prvega dne, smo že imeli narejeno že dobro polovico table. Noro! Če smo želeli ohraniti dobro vzdušje in oratorijski duh vse do oratorija, smo potrebovali zadostno količino dela, da smo se lahko družili. Zato smo si privoščili marsikaj o čemer smo lahko kakšno leto le sanjali. Ampak tukaj se je začela krajša duhovna kriza in pod vprašanje je bilo postavljena

naša animatorska vloga. Do zdaj sem se vedno počutila kot mravlja delavka, ki pridno dela svoje delo in postori še to in ono, ko opazi, da nekdo tega ni storil. Letos pa sem se znašla v starejšem delu animatorske skupine, zato se je moja vloga v skupini nekoliko preoblikovala. Mogoče sem se ponovno počutila kot pripravnik, saj sem se učila biti animator-voditelj. Vlogo vidim kot zahtevno in odgovorno, saj si zgled otrokom kot tudi ostalim animatorjem, predvsem pripravnikom. Nekako bi lahko rekla, da gre razvoj animatorja skozi štiri faze, ki so delno pogojene tudi z leti. Začnemo kot pripravniki, ki se še učijo vsega po malem. Potem postaneš animator, ki ve, kaj so njegove naloge, kaj se od njega pričakuje in se v skladu s tem tudi vede. Sledi faza desne roke pomočnikom. To je faza, v kateri sam opaziš, kaj je za postoriti, si praktično zadnji, ki odhajaš z oratorija, saj opaziš še to in ono stvar, ki jo je potrebno postoriti, počistiti do konca. Vendar pogostokrat ostaneš neopazen, a si še kako pomemben člen. In tako počasi preideš do zadnje faze, kjer postaneš voditelj. Pa ni nujno, da si na papirju voditelj oratorija, ampak da prevzameš odgovornost, da se stvari izpeljejo, kot je potrebno. V to vlogo sem letos kar iz neba padla tudi sama. Ker smo letos dobili tako veliko število pripravnikov, so

se naše vloge temu tudi primerno spremenile. Začela sem plavati v vlogi voditelja. Sama bi rajši rekla v vlogi usmerjevalca. Na začetku ni bilo prijetno in mislim, da bom potrebovala še nekaj časa, da se navadim, da je to, da nekemu rečeš naredi to in to, namesto da bi to naredil sam, nekaj čisto normalnega in da le tako lahko funkcionira ustroj 35 animatorjev. Prvič se mi je tudi zgodilo, da tekom priprav nisem dokončala nobenega zares svojega mini projekta - vedno do zdaj sem med pripravam izdelala del scene, pripomoček za veliko igro itd., na kar sem bila res ponosna in sem vanj vložila velik del priprav. Letos tega pač ni bilo, saj sem vedno, ko sem začela z izdelavo, delo predala nekemu pripravniku, ki me je prišel vprašat, kaj naj dela. Tako sem prvič v vseh letih ostala brez lastnega projekta, hkrati pa sem bila idejni vodja marsikateremu. Za primer: vodila sem izdelavo scene, vendar sem sama naredila res bore malo. Zato mi je bilo in me je še vedno nekoliko nelagodno v tej vlogi, a tako očitno poteka animatorsko življenje. Od nekoga sem se učila tudi sama in upam, da sem vsaj približno tako dober učitelj, a hkrati prijatelj mlajšim tudi sama.

Ana Marinko

PRIPRAVLJALNI VIKEND ZA ORATORIJ

Za dobro izveden oratorij je potreben dober pripravljalni vikend. Za dober vikend pa mislim, da je pomembna tudi lokacija, zato smo se letos animatorji odpravili v Izolo, na morje. Tako smo lahko poleg pogovarjanja, debatiranja in sestankovanja uživali v sprehodih po obali, spomladanskem soncu in nekateri, ki jih mraz ne moti tako zelo, tudi v hladnem morju. Nekateri smo se med seboj tudi bolje povezali (fizično, ker ni bilo dovolj blazin za vse, in smo si jih delili). Veliko smo peli, kdaj smo kaj pojedli, večinoma pa smo se dobro imeli.

Špela Jakob

KOT PRIPRAVNIK NA ORATORIJU

Kot pripravnik sem se prvo leto zelo dobro počutil v animatorski ekipi. Teden dni pred oratorijem so potekale priprave na oratorij, kjer smo pripravljali vso potrebno sceno in vse stvari, ki morajo biti narejene za oratorij. Sam sem se posvetil predvsem tehničnim zadevam: velika projekta sta bila lesen grajski stolp in dvizna vrata. Z dvema zvestima pomočnikoma, ki sta mi cel teden stala ob strani, smo delali in urejali okolico (živa meja, trava, nogometno igrišče ...) skorajda noč in dan. Nato smo vse pospravili in v soboto smo za piko na i odšli še na večerni piknik, kjer smo se še dodatno povezali. V animatorski skupini je res fino vzdušje. Zjutraj smo imeli vedno sestanek, kako bo potekal dan. Po koncu oratorija pa smo imeli dnevne refleksije. Kot pripravniku mi je najboljši del delavnice. Pri kosilu je zelo veliko dela z deljenjem kozarčkov. Vendar iz vsega se da narediti štos, zato smo si tudi pri tem delu naredili zabavo. Res je bilo vrhunsko, ko sem imel zaradi pomankanja žlic, veliko žlico, ki je bila kar 2X večja kot navadna. Iz torca na sredo smo animatorji organizirali prespanje. V sredo smo imeli izlet, na katerem smo se

pripravniki (ki smo imeli drugače še svoje kateheze), pridružili drugim katehezam in jim pomagali pri vseh manevrih na izletu. Zdi se mi, da je izlet najhujši. V četrtek smo imeli vodne igre. Bile so super. V petek smo speljali oratorij, nato pa smo hitro pripravili za bazar. Po bazarju je sledila maša, po kateri pa smo začeli pospravljati za oratorijem.

Miha Marinko

BIRMANSKO DARILO

Naši birmanci so v dar prejeli nočno igro in druženje. V soboto, 18.6. popoldne, so se z animatorji kar s kolesi odpravili na Pleše nad Škofljico. Nekaj nas je šlo z avtomobili, da smo pripeljali hrano in opremo kolesarjev. Po obvezni hidraciji in mnooogih odpetih pesmih so si hitro odpočili. Del skupine se je odpravil v gozd nabirat material za ogenj, ostali pa smo pripravljali meso in zelenjavo za večerjo. Vsi pa smo že komaj čakali noč in s tem začetek nočne igre. Na travniku (ki je bil na srečo pokošen) smo se šli krajo zastavic. Igro lahko povzamemo skozi dve vrsti aktivnosti. Nekateri so divje tekali naokoli, se požrtvovalno podajali v napade in prežali za nasprotniki. Drugi pa smo upali, da se s čepenjem na mestu izognemo

morebitnim poškodbam. Ko smo bili starejši animatorji že malo utrujeni, smo birmance spodbudili k pripravi na spanje. Čisto vsi birmanci in nekaj animatorjev se je odločilo prespati pod milim nebom. Jutranji zaspani obrazi so bili priče, da je večino noči namesto spanja potekala debata. Okrepčali smo se s kruhom z Nutello in nekaj kosi hladnega piščanca. Hitro smo spakirali, ker nas je čakala še vožnja do Kodeljevega in sodelovanje pri sveti maši. Preživeli smo res super in prijetno druženje in se s tem zahvalili za preteklo leto in začetek novih prijateljstev v naši animatorski skupini.

Zala Jakob

DUHOVNE VAJE V STRŽIŠČU

V prvem tednu avgusta so tudi letos v Stržišču potekale duhovne vaje za mlade. Najprej smo se v Stržišče peljali z vlakom, nato pa nas je do hiše peljal duhovnik Danilo, ki mlade vsako leto duhovno spremlja. Poleg njega sta bila z nami še 2 duhovnika in sicer Rafko ter Jože. Kmalu za prvim srečanjem smo imeli mašo, za tem pa večerjo. Naslednje jutro smo ob 7.30 prišli na zajtrk, nato pa zmolili jutranje hvalnice. Potem smo

imeli pripravo na tišino in pogovor v skupini, ki jo je vodil eden izmed duhovnikov. Tišina, ki je trajala od 10-ih do 11ih, je bila priložnost za poglobljen premislek o temi posameznega dne. Po tišini smo imeli pogovor v manjših skupinah do 12.30, ko je bilo kosilo. Po kosilu je sledil prosti čas, ki smo ga porabili za igro in druženje. Sledil je pogovor (plenum) v dvorani, kjer je vsaka skupina predstavila, o čem so se pogovarjali dopoldne. Po plenumu je bila sledila večerna maša, po maši pa je prišla na vrsto večerja. Po večerji smo zmolili večernice nato pa je sledil zabavni večer, ki ga je vsak dan pripravila ena izmed skupin. V sredo smo vstali ekstremno zgodaj saj smo se ta dan odpravili na Črno prst in smo nekaj čez 5 zjutraj že hodili proti našemu cilju. Med potjo smo imeli tudi tišino, ki je bila sicer krajša kot po navadi, a med hojo v vročini se je zdela mnogo daljša. Na vrhu smo imeli mašo s čudovitim razgledom na Bohinjsko jezero. Po maši smo imeli malico, nato pa smo se po grebenu odpravili proti planinski koči. Po slabi uri hoje smo prišli do kočice, kjer smo dobili čaj. Na vrhu smo imeli čas za počitek, pogovor in nekaj partij šaha, zatem pa smo bili krščeni tisti, ki smo bili prvič na Črni prsti. Na poti nazaj smo se ohladili v koritu z mrzlo vodo, nato pa smo zadovoljni in utrujeni zakorakali proti hiši in pod tuš. V

četrtek je bilo od večera do jutra na sporedu celonočno češčenje, zato je petek za nekatere potekal malce bolj zaspano. V soboto pa smo imeli velikonočno vigilijo, za pripravo le te pa smo vložili veliko truda. Po vigiliji je bil na vrsti ples ter slovo od duhovnika Rafka in Jožeta. Naslednji dan smo se po nepozabnem tednu drug od drugega poslovili in se vsak po svoje odpeljali domov. Letos sem bil na teh duhovnih vajah prvič, vendar prav gotovo ne zadnjič.

Matej Kosi

TI, KI SI NAJLEPŠA

Pevke in pevci kodeljevskega mladinskega pevskega zbora zelo radi prepevamo Bogu na čast, radi se kdaj potrudimo s čim bolj neobičajnim, malo težjim ali novim, vendar nas pogosto ovirajo naši zasedeni urniki in bolj razredčene vrste, pa včasih malo dlje traja, da se res postavimo v cerkev in kaj zapojemo. Zato se nam je zdela dobra ideja, da se povežemo še s kakšnim zborom in s skupnimi močmi pripravimo nekaj bolj obsežnega. Tako smo se na pobudo Ane Marinko povezali z zborom iz Župnije Marijinega oznanjenja. Skupaj smo 6. maja pripravili program na čast Mariji,

ki smo ji prepevali pesmi večinoma slovenskih skladateljev, med njim Kodeljevčanom zelo poznano Raduj se, kraljica nebeška. Vsak zbor pa se je pred skupnim prepevanjem predstavil še vsak zase, naš zbor je med drugim zapel tudi pesem našega župljana Gregorja Černeteta. Vsem skupaj nam je dirigiral Miha Zupanc Kovač, da je bilo vse skupaj še bolj veličastno, pa nas je spremljal še orkester Simfonija 23, ki ga večinoma sestavljajo bivši dijaki Škofijske klasične gimnazije. Prepričana sem, da je bil koncert sam po sebi velika molitev, ker zanj pravzaprav ni bilo nobenega posebnega razloga, le želja po širjenju navdušenja nad petjem in sodelovanjem z drugimi v božjem imenu (ali rabimo še kaj več?) in upam, da so to čutili tudi naši poslušalci.

Neža Jakob

STRŽIŠČE 2022

Kot je pri nas že skoraj tradicija, smo prvi teden avgusta nekateri mladi iz Kodeljevega odšli v fizično odmaknjeno Stržišče na duhovni odmik od vrveža vsakdana. S te distance si je mnogo lažje ogledati svoje življenje, ponovno ovrednotiti nekatera vprašanja in odgovore ter nasploh iskati Boga. Na tej poti iskanja pa nismo bili sami - nanjo se je na zgolj 5. teden stržiških tednov duhovnosti podalo okrog trideset mladih pod vplivom skrbnega usmerjanja treh duhovnikov.

Letošnja glavna tema tedna je bila znamenje. O takih in drugačnih znamenjih smo skozi teden razmišljali ob predavanjih duhovnikov, sami v tišini, potem pa smo o dognanem oz. zgolj dotaknjenem debatirali v manjših skupinah in nazadnje še vsi skupaj. Časa pa kljub vsemu temu ni zmanjkalo za prosto druženje, obedovanje (ali je bila boljša hrana ali družba, ostaja odprto vprašanje :P) in vesele večere, poseben občutek skupnosti pa se vselej poglobi še na poti na Črno prst (t. j. bližnja vzpetina).

Ob vsakdanjih svetih mašah pa se teden še duhovno stopnjuje z adoracijo in celonočnim čaščenjem, z zakramentom svete spovedi in nazadnje z velikim stržiškim

praznovanjem sobotne vigilije.

Čeprav je zadnja noč vedno dolga, pa je ne moremo podaljšati v nedogled in tako pride nedelja in zopet gre vsak od nas svojo pot. A duhovno podkrepljen in z istim velikim Ciljem - vmesna postaja pa ostaja obisk »Stržišča«, v katerega vselej z navdušenjem upiramo pogled in se že pred koncem tedna veselimo prihodnjih snidenj.

Če pa vas utrip tedna še bolj zanima, je bil letos prav na »našem« tednu posnet celo prispevek za oddajo Obzorja duha! Predvajal se je na Prvem programu RTV SLO, 21. 9. 2022 ob 11.30.

Z veseljem pa razširimo svoje vrste, če tudi posnetek ne poteši radovednosti ;)

Lara Rozman

Za **SVETI KRST** Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Na srečanje prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki in izjavo o botrstvu. Na srečanju se bomo poglobili v pomen in potek zakramenta svetega krsta, zato so na srečanje vabljeni tudi botri.

BOTER pri krstu ali birmi je lahko odrasel in zgleđen katoličan. To pomeni, da je prejel zakramente (krst, spoved, obhajilo, birmo, cerkveno poroko), redno hodi k nedeljski sveti maši in ne živi v izven-zakonski skupnosti.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca pred poroko, da uredimo predporočni zapisnik. Zanj potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti starejši od šestih mesecev. Pred poroko morate opraviti tečaj priprave na zakon (tečaj za zaročence). Na drugem srečanju se pripravimo na potek obreda poroke. Pred poroko je zelo priporočljivo, da oba zaročenca opravita tudi zakrament svete spovedi.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se najprej dogovorite na Žalah, potem pa se oglasite v župniji, v kateri je pokojnik živel. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, Z župnikom se boste pogovorili o poteku krščanskega pogreba. Ob pogrebu se priporoča, da se za pokojnika darujejo pogrebna sveta maša, sveta maša 7. dan po pogrebu in sveta maša 30. dan po pogrebu. Prav tako se priporoča, da se za pokojnika daruje sveta maša vsaj enkrat letno (na obletnico smrti). Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

OBHAJILO ZA BOLNIKE se deli na prve petke v mesecu. Če želite opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo ali zakrament **BOLNIŠKEGA MAZILJENJA** na domu pokličite župnika. Prav tako pa se lahko z župnikom dogovorite za reden mesečni obisk na domu.

izdala: **ŽUPNIJA LJUBLJANA - KODELJEVO**

Ob Ljubljani 34, 1000 Ljubljana

odgovarja: Grega Valič, SDB

telefon: 041 261-870

e-pošta: zupnija.kodeljevo@gmail.com

spletna stran: kodeljevo.donbosko.si

oblikoval: Primož Antloga

ŽUPNIJSKA PISARNA

Uradne ure so v torek, sredo in četrtek od 14.00 do 15.00 ure in vsak dan po sveti maši. Po dogovoru se lahko oglasite tudi izven uradnih ur.

SVETE MAŠE

med tednom: 7.30 in 19.00

ob nedeljah: 8.30, 10.00 in 19.00

Hvala vsem piscem!

Oddaja člankov za Božične Vrtnice do srede, 14. 12. 2022, na naslov:

marinko.urban@gmail.com.

Obilo navdiha!